

מרחב
תנ"ך

ישיבת
אמ"ת
אלרז פ"ת

סיפור
פילגש
בגבעה

ספר
שופטים

מיקום
סיפור
פילגש
בגבעה
בספרנו

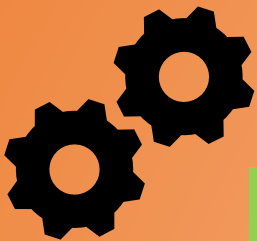
מצג לתקופת השופטים
(פרקים: א-ג)

מעללי השופטים
(פרקים: ג-טז)

אירועי סיום
פסל מיכה, פילגש בגבעה
(פרקים: יז-כא)

פרקנו אמנם מופיע בספר
אחרי סיפורי מעללי השופטים,
אך חכמינו והרבה מפרשני הדורות
טוענים שהסיפור שייך דווקא
לתחילת תקופת השופטים
כמה מאות שנים לאחר.

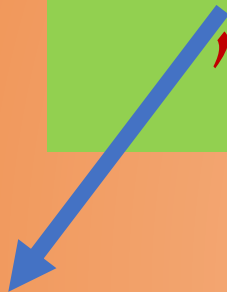

לא לשכוח את אחד מהעירים עליהם סובב סיפורנו:

סיום הסיפור

"בימים ההם אין מלך בישראל
איש הישר בעיניו יעשה"

תחילת הסיפור

"ויהי בימים ההם
ומלך אין בישראל"

התוצאה:

הסיפור בקצרה

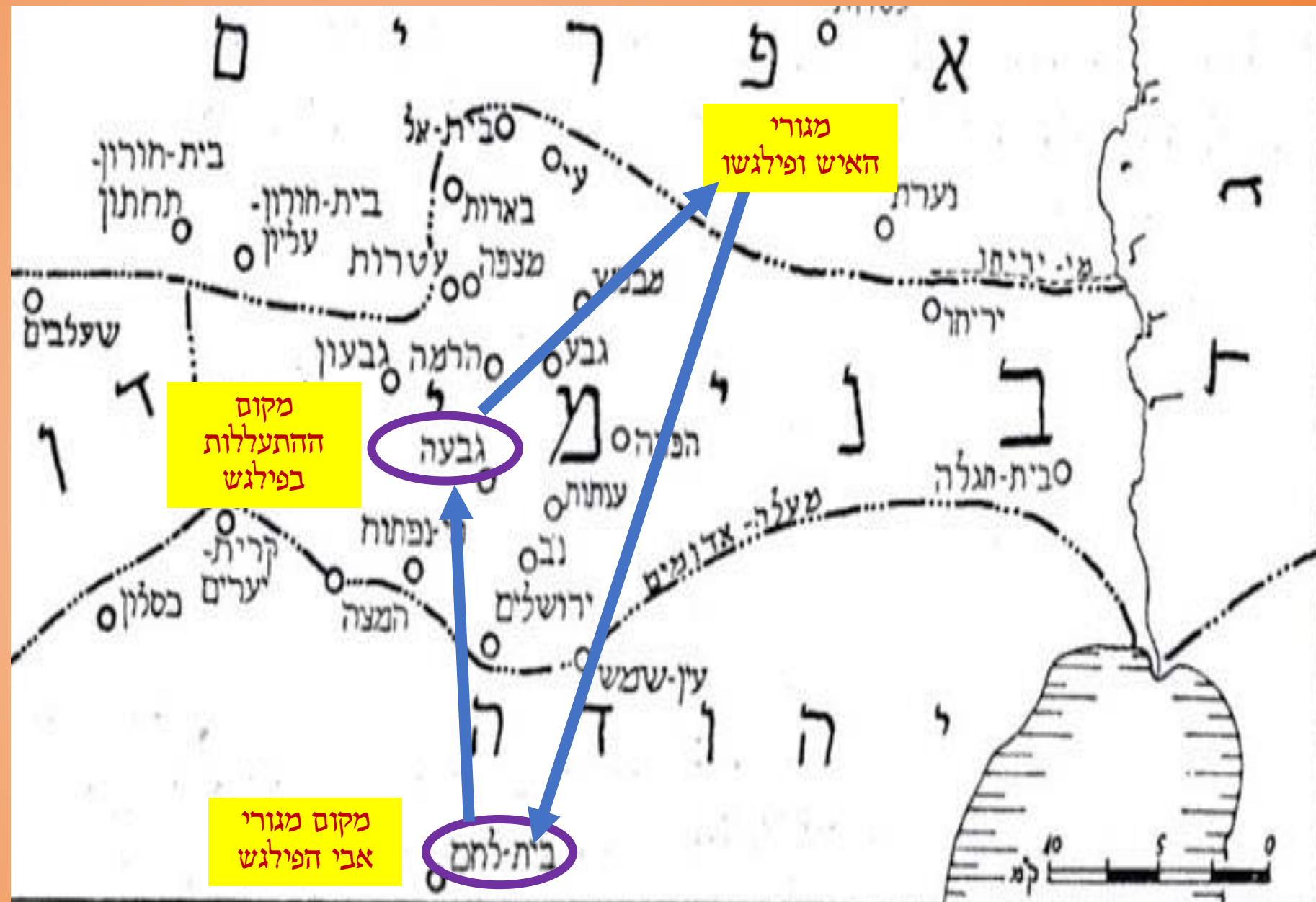
שלב א – המעשה בפילגש
(פרק יט)

איש מהר אפרים לקח לו פילגש מבית-לחם שביהודה. לאחר שפילגשו זנתה תחתיו, היא חזרה לבית אביה שבבית לחם, ושהתה שם שנה וארבעה חודשים. האיש הגיע עם נערו לבית לחם לשכנעה לשוב אליו, האב שמח לקראתו. הם התעכבו כמה ימים ובמהלך היום החמישי יצאו לדרכם. הגיע בחשיכה לאיזור נחלת שבט בנימין ונערו הציע לו ללון בעיר יבוסית סמוכה. האיש סרב לישון בעיר נכרית, והתעקש ללון בעיר רמה או גבעה, הסמוכות בהן יושבים ישראלים מבנימין. לבסוף נכנסו לעיר 'גבעה', לרחוב (אזור כניסה מרכזי) בעיר, ואיש לא הזמין ללון בביתו, מלבד זקן אחד מהר אפרים, שאירחם וטיפל בכל ערכם.

עודם סועדים בבית המארח, התקבצו אנשים רעים מהעיר בפתח בית האיש המארח, בדרישה כי יוציא את האורח החוצה, על מנת שיוכלו לדעת אותו (משכב זכור). האיש הזקן מסרב ומציע להם את בתו הבתולה ואת פילגש אורחו לצורך סיפוקם אך הם סירבו. לבסוף, האיש הוציא אליהם החוצה את פילגשו.

הם עינו אותה כל הלילה, ובעלות השחר עזבו אותה על מפתן הבית. כשהאיש יצא מוקדם מבית מארחו ללכת, ראה את פילגשו נופלת על פתח הבית. הוא קרא לה לבוא עמו, ומשלא ענתה, לקח אותה אל ביתו, שם ביתר אותה לשנים עשר חלקים, אותם שלח בכל גבול ישראל. הדבר גרם לזעזוע כבד בעם, שנציגיו החליטו לנקוט בפעולה: "לא נהיתה ולא נראתה כזאת למיום עלות בני ישראל מארץ מצרים עד היום הזה, שימו לכם עליה עזו ודברו"

מפת
סיפור
המעשה
בפילגש
(פרק יט)

כעת לסיפור קצת יותר בהמשך

(א) וַיְהִי בַיָּמִים הָהֵם וּמֶלֶךְ אֵין בְּיִשְׂרָאֵל
וַיְהִי אִישׁ לְוִי גֵר בְּיִרְכָתִי הָר אֶפְרַיִם, וַיִּקַּח לוֹ אִשָּׁה פִּילְגֶשׁ מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה:

וַתְּבִיָּאֶהוּ בֵּית אָבִיהָ
וַיֵּרְאֶהוּ אָבִי הַנְּעָרָה
וַיִּשְׂמַח לִקְרֹאתוֹ:

(ג) וַיָּקָם אִשָּׁה, וַיֵּלֶךְ אַחֲרֶיהָ
לְדַבֵּר עַל לִבָּהּ לְהַשִּׁיבָהּ
וַנַּעֲרוּ עִמּוֹ וַעֲמַד חֲמֹרִים

(ב) וַתִּזְנֶה עָלָיו פִּילְגֶשׁוֹ
וַתֵּלֶךְ מֵאִתּוֹ אֶל בֵּית אָבִיהָ אֶל בֵּית לָחֶם יְהוּדָה
וַתְּהִי שָׁם יָמִים (שָׁנָה וְעוֹד): אַרְבָּעָה חֳדָשִׁים:

ארבעת הימים הראשונים נשארים האיש והנער אצל החותן ובתו

אוכלים שותים ולנים גם ביום הרביעי

(ה) וַיְהִי בַיּוֹם הָרְבִיעִי
וַיִּשְׁכְּמוּ בִבְקָר וַיָּקָם לֵלֶכֶת,
וַיֹּאמֶר אָבִי הַנְּעֶרָה אֶל חֲתָנּוּ:
סַעֲד לֶבֶךְ פֶּת לֶחֶם, וְאַחֲרַי תֵּלְכוּ:

(ו) וַיָּשְׁבוּ וַיֹּאכְלוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו וַיֵּשְׁתּוּ
וַיֹּאמֶר אָבִי הַנְּעֶרָה אֶל הָאִישׁ:
הִנֵּה נָא וְלִין, וַיֵּטֵב לֶבֶךְ:
(ז) וַיָּקָם הָאִישׁ לֵלֶכֶת, וַיַּפְעֵר בּוֹ חֲתָנּוּ,
וַיָּשֶׁב וַיֵּלֶן שָׁם:

אוכלים שותים ולנים שלושה ימים

(ד) וַיִּחְזַק בּוֹ חֲתָנּוּ אָבִי הַנְּעֶרָה
וַיֵּשֶׁב אֹתוֹ שְׁלֹשֶׁת יָמִים
וַיֹּאכְלוּ וַיֵּשְׁתּוּ וַיֵּלִינוּ שָׁם:

בסוף היום החמישי

האיש ופילגשו, והנער עוזבים את בית-לחם

וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ

(ח) וַיֵּשְׁבוּ בְּבֶקֶר בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי לָלֶכֶת
וַיֹּאמֶר אָבִי הַנְּעִרָה:
סֵעֵד נָא לְבִבְךָ וְהִתְמַהֲמְהוּ עַד נְטוֹת הַיּוֹם,
וַיֹּאכְלוּ שְׁנֵיהֶם:

(ט) וַיָּקָם הָאִישׁ לָלֶכֶת הוּא וּפִילְגְּשׁוֹ וַנְּעִרוּ

וַיֹּאמֶר לוֹ חֲתָנוּ אָבִי הַנְּעִרָה:
הִנֵּה נָא רָפָה הַיּוֹם לַעֲרֹב,
לִינוּ נָא, הִנֵּה חֲנוּת הַיּוֹם,
לִין פֹּה וַיֵּיטֵב לְבִבְךָ,
וְהִשְׁכַּמְתֶּם מָחָר לְדַרְכְּכֶם וְהִלַּכְתֶּם לְאַהֲלֵךְ:
(י) וְלֹא אָבָה (רָעָה, הַסְכִּים) הָאִישׁ לָלוֹן

בסוף היום החמישי

האיש ופילגשו, והנער עוזבים את בית-לחם

ויבא עד נכח יבוס היא ירושלים, ועמו צמד חמורים חבושים, ופילגשו עמו :
(יא) הם עם יבוס והיום רד מאד, ויאמר הנער אל אדניו : לכה נא ונסורה אל עיר היבوسی (ירושלים) הזאת ונלין בה :
(יב) ויאמר אליו אדניו : לא נסור אל עיר נכרי אשר לא מבני-ישראל הנה, ועברנו עד גבעה :
(יג) ויאמר לנערו : לך ונקרבה באחד המקומות ולנו בגבעה או ברמה :

איש זקן בעיר גבעה מארח אותם

האיש הזקן בגבעה (מארחם בכבוד בניגוד לאנשי העיר שלא מכניסים אותם לבית)	הבעל ונערו, והפילגש (באים ללון בעיר גבעה, אנשי העיר רוצים להרע מהם)
והנה איש זקן בא מן מעשהו מן השדה בערב (=חזר בערב מעבודת יומו בשדה) והאיש מהר-אפרים, והוא גר בגבעה (גר שם באופן זמני ואינו נוהג ברשעות כמוהם) ואנשי המקום בני-ימיני (=משבט בנימין) וישא עיניו וירא את האיש הארח ברחב-העיר, ויאמר האיש-הזקן: אנה תלך ומאין תבוא ? (טז-יז)	ויסרו שם לבוא ללון בגבעה, ויבא וישב ברחוב-העיר (=ישבו ברחבה שבמרכז העיר, והמתין שאנשים יאספוהו לביתם) ואין איש מאסף אותם הביתה ללון (טז)
ויאמר האיש-הזקן: שלום לך ! רק כל מחסורך עלי ! רק ברחוב אל תלן (=אל תישן) ויביאם לביתו, ויבל לחמורים. (=בלל את המספוא בתבן עבור החמורים) (כ-כא) 	ויאמר אליו: עברים אנחנו מבית-לחם יהודה עד ירפתי (=קצה) הר-אפרים, משם אנכי. ואלך עד בית-לחם יהודה, ואת בית-ה' אני הלך. (=מטרת נסיעתנו היא קצה הר-אפרים, בדרך אנו נעבור בבית ה') ואין איש מאסף אותי הביתה. וגם תבן (=קש, חציר) גם מספוא (=גרגירי דגן) יש לחמוריני, וגם לחם ויין יש לי, ולאמתך ולנער עם עבדיך, אין מחסור כל-דבר (=לא חסר לנו כלום לבד קורת גג) (יח-יט)
	וירחצו רגליהם ויאכלו וישתו.

אנשים רעים מהעיר רוצים 'לדעת' את האיש, לבסוף מתעללים בפילגש (כב-כה)

האיש הזקן המארח (מנסה למנוע פגיעה באיש)	אנשים בני-בליעל (תושבי הגבעה המתעללים)
וַיֵּצֵא אֱלִיהֶם הָאִישׁ בֵּעַל-הַבַּיִת, וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם: אֵל אַחִי ! אַל תִּרְעוּ נָא ! אַחֲרֵי אֲשֶׁר בָּא הָאִישׁ הַזֶּה אֶל בֵּיתִי (מאחר והאיש הזה חוסה בעל קורתי בסופו של דבר אני אחראי לו, לכן:) אַל תַּעֲשׂוּ אֶת הַנִּבְלָה-הַזֹּאת ! הִנֵּה בְּתִי-הַבְּתוּלָה וּפִילְגֶּשְׁהוּ, אוֹצִיָּאָה נָא אוֹתָם וְעֲנוּ אוֹתָם, וַעֲשׂוּ לָהֶם הַטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם, וְלֹאִישׁ הַזֶּה לֹא תַעֲשׂוּ דְבַר הַנִּבְלָה הַזֹּאת ! (כג-כד)	וְהִנֵּה אַנְשֵׁי-הָעִיר אַנְשֵׁי בְנֵי-בְלִיעֵל נִסְבּוּ (=סובבו, הקיפו) אֶת הַבַּיִת, מִתְדַּפְּקִים עַל הַדֶּלֶת וַיֹּאמְרוּ אֶל הָאִישׁ בֵּעַל-הַבַּיִת הַזֶּקֶן לֵאמֹר הוֹצֵא אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּא אֶל בֵּיתְךָ, וְנִדְעֵנּוּ (=נשכב עמו משכב זכר) (כב) וְלֹא אָבוּ (=רצו) הָאֲנָשִׁים לִשְׁמַע לוֹ

וַיִּחַזֶּק הָאִישׁ בְּפִילִגְשׁוֹ
וַיֵּצֵא אֶלֵיהֶם הַחוּץ.

וַיֵּדְעוּ אוֹתָהּ (=שָׁכְבוּ אִתָּהּ)
וַיַּתְעִלּוּ בָּהּ כָּל הַלַּיְלָה עַד הַבֹּקֶר,
וַיִּשְׁלַחוּהָ בַּעֲלוֹת-הַשָּׁחַר (כח)

האיש רוצה ללכת לביתו, מוצא את פילגשו מתה (כו-כז)

האיש

הפילגש

האיש רוצה ללכת לביתו, מוצא את פילגשו מתה (כו-כז)

וַיֵּקֶם אֲדֹנֶיהָ בַּבֹּקֶר,
וַיִּפְתַּח דִּלְתוֹת-הַבַּיִת
וַיֵּצֵא לָלֶכֶת לְדֶרֶכוֹ

וַתָּבֹא הָאִשָּׁה לַפְּנוֹת הַבֹּקֶר,
וַתִּפְּלֵ פֶתַח בַּיִת-הָאִישׁ (הזקן)
אֲשֶׁר אֲדוֹנֶיהָ שָׁם,
עַד הָאוֹר (=עד הנץ-החמה)

וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ:
קוּמִי וְנָלְכָה

וַהֲנִיָּה הָאִשָּׁה-פִּילְגְּשׁוֹ נִפְלְתָ פֶתַח-הַבַּיִת,
וַיִּדְיָה עַל הַסֵּף.

וַאִין עֲנָה !

"ויבא אל ביתו ויקח את המאכלת
ויחזק בפילגשו
וינתחה לעצמיה לשנים עשר נתחים
וישלחה בכל גבול ישראל"

"ויקחה על החמור
ויקם האיש
וילך למקומו"

ההלם בעם-ישראל לנוכח מעשה ההתעללות (ל)

שִׁימוּ לָכֶם עָלֶיָּהּ

(=צאו לעזרה או להילחם על בנימין),

עֲצוּ וְדַבְּרוּ

(=בואו להתייעץ ולדבר מה לעשות עם בני-בנימין).

וְהָיָה כָּל-הָרָאָה וְאָמַר:

לֹא נִהְיִיתָ וְלֹא נִרְאִיתָ כְּזֹאת

לְמִיּוֹם עֲלֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ-מִצְרַיִם

עַד הַיּוֹם-הַזֶּה (עד יום כתיבת הספר)

הסיפור בקצרה

שלב ב- המלחמה בבנימין
(פרק כ)

לאחר המעשה המזעזע בפילגש נקבצו 400,000 איש מישראל במצפה. הם ביררו את סיפור המעשה מפי האיש, ובתגובה שלחו ישראל שליחים לבנימין ובפיהם דרישה להסגיר את השותפים למעשה. בני-בנימין סירבו לדרישה, ויצאו נגד בני-י למלחמה. 26,700 איש, מתוכם 700 שעליהם נאמר: "קולע באבן אל השערה ולא יחטיא". ישראל שאלו בה' מי יעלה כנגד בנימין ראשון, וה' ענה ששבט יהודה יעלה תחילה. ביום הראשון של המלחמה, בני בנימין הפילו לישראל 22,000 לוחמים. ישראל בכו לפני ה' ושאלו שנית האם לעלות על בנימין למלחמה, וה' הורה להם להילחם. גם ביום השני ישראל ניגף לפני בנימין, שהפיל 18,000 לוחמים. ישראל בכו שנית לפני ה', ובאו לבית-אל שם היה ארון הברית. בבית אל היה אז גם הכהן הגדול פינחס בן אלעזר. בני ישראל צמו, בכו העלו עולות ושלמים, שאלו באורים ותומים האם לעלות שוב למלחמה, וה' ציווה לעלות והבטיח כי ביום השלישי ייתן את בנימין ביד ישראל. ביום השלישי הציבו ישראל מארבים מסביב לגבעה, בעוד שאר הלוחמים הגיעו כמו בימים הקודמים למלחמה. בני בנימין יצאו שנית לקראתם והתרחקו מן העיר, ואף הכו בהם 30 איש. לאור זאת, הם חשבו כי שוב הם ינצחו, אך הם החלו להינגף לפני ישראל. בני ישראל הפילו מלוחמי בנימין 18,000 איש. חיילי ישראל אפשרו לבני בנימין החלו להימלט חזרה לגבעה. בינתיים, האורבים הכו את העיר גבעה לפי חרב, והעלו עמוד עשן מתוכה. כשבני בנימין רצו לחזור לגבעה, הם ראו את עמוד העשן והבינו כי עירם נחרבה, ומצאו את עצמם לכודים בין לוחמי ישראל. בסוף היום הזה נפלו מבנימין עוד כ-7,000 גיבורי חיל. סך הכל נפלו 25,100 מבנימין. בני ישראל שרפו גם את כל ערי בנימין.

כעת לסיפור קצת יותר בהמשך

ישראל מתכנסים במצפה ודורשים מ בנימין להסגיר את בני-הבליעל (א-יג)

בני-בנימין (מסרבים להסגיר)	בני-ישראל (התניעבות המונית, שמיעת דברי האיש בעל הפילגש, החלטה לעלות על בנימין, משלחת הסגרה)
וישמעו בני-בנימין כי עלו בני-ישראל המצפה (ג)	התכנסות כל ישראל במצפה (א-ב) ויוצאו כל בני-ישראל, ותקחל העדה כאיש אחד למדן ועד באר-שבע, וארץ-הגלעד (=גם אנשי עבר-הירדן המזרחי הגיעו), אל ה' המצפה (=שבבנימין) ויתניעבו פנות (=נשיא, קציני) כל-העם כל שבטי-ישראל בקהל עם-האֱלֹהִים (=במעמד עיבורי גדול) 400,000 איש רגלי שלף-חרב.
בני-בנימין מסרבים להסגיר (יג) ולא אָבו בני-בנימין לשמע בקול אחיה בני-ישראל !	ויאמרו בני-ישראל: דברו איכה נחיתה הרעה הזאת ? נאום האיש בעל הפילגש (ד-ז) ויען האיש-הלוי איש האשה-הנרצחה, ויאמר: הגבעתה אשר לבנימין, באתי אני ופילגשי ללון. ויקמו עלי בעלי-הגבעה (=יושבי הגבעה) ויסבו עלי את הבית לילה, אותי דמו (=חשבו) להרג, ואת פילגשי ענו ותמת ! ואחז בפילגשי ואנתחה, ואשלחה בכל שדה נחלת-ישראל. נימק: כי עשו זמה ונבלה בישראל. הנה כלכם בני-ישראל, הבו לכם דבר ועצה (=קבלו החלטה) הלא (=פה, בעניין זה) ! קבלת החלטה לעלות על בנימין (ח-י) ויקם כל העם כאיש אחד לאמר: לא נלך איש לאחלו ולא נסור איש לביתו, ועתה זה הדבר אשר נעשה לגבעה עליה בגורל (=נעשה הגרלה לראות מי מן השבטים יעלה מול העיר 'גבעה' ראשון) ולקחנו 10 אנשים ל- 100, לכל שבטי-ישראל, ו- 100 ל- 1000, ו- 1000 ל- 10,000 (כדי: לקחת צדה לעם לעשות לבואם לגבע-בנימין ככל הנבלה אשר עשה בישראל ! (=1/10 מהכוח ישמשו כמספקים צידה ללוחמים, כדי שיוכלו לעלות על גבעת-בנימין ולנקום בהם על הנבלה שעשו) ישראל שולחים משלחת לבנימין בתביעה להסגרת בני-הבליעל (יא-יג) ויאסף כל איש-ישראל אל העיר כאיש אחד חברים. וישלחו שבטי-ישראל אנשים בכל שבטי-בנימין לאמר: מה הרעה הזאת אשר נחיתה בכם ?! ועתה תנו את האנשים בני-בליעל אשר בגבעה ונמיתם ! ונבערה רעה מישראל !

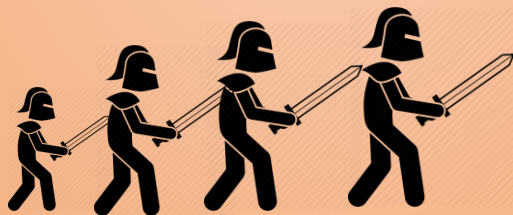
סדרי הכוחות: ישראל מול בנימין

ישראל

400000

שולפי חרב מבנימין

26,000

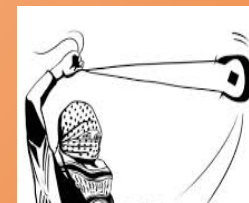
בנימין

לוחמים בנימיניים
תושבי העיר 'גבעה'

700

700 איש בַּחֹר
אֶטֶר יָד יָמִינוֹ
כָּל זֶה קָלַע בְּאֶבֶן אֶל הַשַּׁעֲרָה
וְלֹא יָחֹטֵא:

700

בנימין וישראל מתארגנים עבאית למלחמה (יד-יז)

היערכות בני בנימין למלחמה (יד-טז)

וַיֵּאָסְפוּ בְנֵי-בִנְיָמִן מִן הָעָרִים הַגְּבֻעֹתָהּ (כדי:) לֵצֵאת לַמִּלְחָמָה עִם בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל.
וַיִּתְּפְּקְדוּ בְנֵי-בִנְיָמִן בַּיּוֹם-הַהוּא מִהָעָרִים:

26,000 אִישׁ שִׁלָּף-חֶרֶב, לְבַד מִיִּשְׁבֵי-הַגְּבֻעָה הַתְּפֻקְדוּ 700 אִישׁ-בַּחֹר.

מִכָּל הָעָם-הַזֶּה (=משבט בנימין כולו היו:) 700 אִישׁ בַּחֹר אֶטֶר יָד-יְמִינוֹ (אטר = אדם שידו הימנית סתומה כלומר עושה מלאכותיו ביד שמאל)
כָּל זֶה קִלַּע בְּאַבֶּן (=זורה אבנים מתוך אבן-הקלע) אֶל הַשַּׁעֲרָה וְלֹא יַחֲטֹא (=לא מחטיא בפגיעתו אפילו מול מטרה קטנה כגודל שערה !)

היערכות איש ישראל למלחמה (יז)

וְאִישׁ-יִשְׂרָאֵל הַתְּפֻקְדוּ לְבַד מִבְּנֵימִן
400,000 אִישׁ שִׁלָּף-חֶרֶב, כָּל זֶה אִישׁ-מִלְחָמָה.

שלוש מערכות מלחמה בין ישראל לבנימין (יח-מב)

שאלה בה' לפני כל מערכה		המלחמה ותוצאותיה		לאחר המערכה
מערכה ראשונה (יח-כב)				
ויקמו ויעלו בית-אל וישאלו באלהים, ויאמרו בני-ישראל: מי יעלה לנו בתחלה למלחמה עם בני-בנימן? ויאמר ה' יהודה בתחלה	ישראל	בנימין	הערה מקדימה לקראת יום שני: ויתחזק העם איש-ישראל, ויספו לערף מלחמה במקום אשר ערכו שם ביום הראשון	
	ויקומו בני ישראל בבקר, ויחנו על הגבעה ויצא איש-ישראל (=נציגי ישראל משבט יהודה) למלחמה עם בנימן, ויערכו אתם איש-ישראל מלחמה אל הגבעה	ויצאו בני-בנימן מן הגבעה וישחיתו בישראל ביום ההוא: 22,000 איש ארצה !		
מערכה שנייה (כג-כו)				
ויעלו בני-ישראל ויבכו לפני ה' עד הערב וישאלו בה' לאמר: האוסיף לגשת למלחמה עם בני-בנימן אחי? ויאמר ה': עלו אליו !	ויקרבו בני-ישראל אל בני-בנימן ביום-השני	ויצא בנימן לקראתם מן הגבעה ביום-השני וישחיתו בבני-ישראל עוד 18,000 איש ארצה כל אלה שלפי-חרב	ויעלו כל בני-ישראל וכל העם ויבאו בית-אל, ויבכו, וישבו שם לפני ה' ויצומו ביום ההוא עד הערב ויעלו עלות ושלמים לפני ה'	

מפת יום ראשון ושני של מלחמת האחים

המערכה השלישית (כז-מח)

השאלה בה' לפני המערכה (כז-כח)

וַיִּשְׁאַל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בַּה' הָעֶרְתַּת הַכְּתוּב: וְשֵׁם אֲרוֹן בְּרִית-הָאֱלֹהִים בַּיָּמִים הָהֵם, וּפִינָחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן עִמָּד לִפְנֵי בַיָּמִים הָהֵם, לֵאמֹר: הָאוֹסֵף עוֹד לַיָּצֵאת לַמִּלְחָמָה עִם בְּנֵי-בְנִימִן אָחִי, אִם אֶחָדָל (=או שאפסיק את המלחמה) ? וַיֹּאמֶר ה': עָלוּ ! כִּי מָחָר אֶתְּנֶנּוּ בְיָדְךָ !

ישראל (כח אורב, כח מסתער, כח מרכזי)

בני-בנימין

העבת כח אורב (כט)

מכים את הכח התוקף ממערב והבורח צפונה, בנימין מתנתק מהעיר, נע צפונה ומכה בכח המסתער (לא-לב) וַיֵּצְאוּ בְנֵי-בְנִימִן לִקְרֹאת הָעָם (וכתוצאה מכך בני בנימין:) הַנִּתְקָו מִן הָעִיר (=בנימין תקפו את הכח הישראלי המתקרב אל שערי-העיר ונסוג ממנה, כתוצאה מן המרדף בנימין התנתקו מן העיר) וַיַּחֲלוּ לְהַכּוֹת מִהָעַם חֲלָלִים כָּפְעִים כָּפְעִים, בְּמִסְלֹת (=בדרכים הראשיות) אֲשֶׁר אַחַת עָלָה בֵּית-אֵל (=היא הדרך המרכזית מדרום החר לעפון החר שעוברת ליד העיר) וְאַחַת גִּבְעָתָהּ (הדרך הפונה מהמסילה המרכזית לכיוון העיר גבעה) בִּשְׂדֵה (=בשטחים שבין הדרכים) כֹּ-30 אִישׁ בְּיִשְׂרָאֵל. וַיֹּאמְרוּ בְנֵי בְנִימִן: נִגְפִים הֵם לִפְנֵינוּ כְּבָרָאשֹׁנָה !

וַיִּשֶׁם יִשְׂרָאֵל אֲרָבִים אֶל הַגִּבְעָה סָבִיב. (=שמו גדודי מארב ממזרח ומדרום לעיר "גבעה")

הכח המסתער תוקף ממערב ומושך את בנימין החוצה (ל) וַיַּעֲלוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל בְּנֵי-בְנִימִן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיַּעֲרְכוּ אֶל הַגִּבְעָה כָּפְעִים כָּפְעִים.

הסבר מקדים לגבי תוכנית בנ"י במערכה השלישית

העיר 'גבעה' בבנימין יושבת על הדרך הראשית החותכת את ההר מדרום לצפון. העיר מוקפת חומה. שער העיר נמצא במערב העיר. ישראל התחלקו ל-3 כוחות:

1. הכח המסתער:

יש לו שני תפקידים. א. למשוך ולנתק את בנימין הרחק מחוץ לעיר ולנוס צפונה כך שבנימין ירדפו אחריו מדרום לצפון. ב. לאחר פעילות הכח האורב כמובא בסעיף 2 הוא יצטרף לכוח האורב וילחם בבנימין.

2. הכח האורב:

עורך מארב על העיר מאחורי חומות העיר שמצד מזרח ומצד דרום וממתין בסבלנות לפעילות הכח המסתער שאמור לנתק את בנימין הרחק מן העיר. הכח האורב יקיף את החומה, יכנס לעיר מתוך שער העיר שבמערב העיר, יהרוג את כל תושביה, ישרוף את העיר ויעלה מדורות עשן כסימן לכוח המסתער (שנמצא במנוסה צפונה) להפסיק את המנוסה ולפנות דרומה ולרדוף את בנימין מצפון לדרום. הכוח האורב יצא מן העיר וירדוף אחרי בנימין מדרום לצפון וכך בני-בנימין יהיו בתווך בין שני הכוחות ויוכו מכה ניצחת.

3. הכח המרכזי:

ממתין לרגע שהגרעין הלוחם של שבט בנימין יחוסל ואז יפשוט בקלות ובשיטתיות על שאר ערי-בנימין !

המשך המערכה השלישית (כז-מח)

בנימין	ישראל
והם לא ידעו כי נגעת עליהם הרעה. ויגף ה' את בנימן לפני ישראל! (לד-לה)	הכוח המסתער על העיר (לב) ובני-ישראל (=הכוח התוקף ישירות את העיר גבעה) אמרו ננוסה, ונתקננהו מן העיר אל המסלות (=נברח לכיוון המסילות וכך נרחיק את בני בנימין מן העיר) הכוח המרכזי נערך לפשוט על ערי-בנימין האחרות (לג) וכל איש-ישראל קמו ממקומו ויערכו בבעל-תמר. (='בעל תמר' היא כנראה מקום במרחק מסוים מהעיר 'גבעה', שם המתינו לפשוט על שאר ערי בנימין) הכח האורב ממתין להתנתקות בני בנימין מגבעה (לד-לה) וארב-ישראל מגיח ממקומו ממערה גבע (=כוח המארב פורץ מן המארב ממקום ליד גבעה הקרוי: 'מערה גבע') ויבאו מנגד לגבעה 10,000 איש-בחור מכל ישראל עדכון מן הקרב במסילות בין בני בנימין לכוח המסתער (לה) והמלחמה כבדה (=המלחמה באזור המסילות בין בנימין לכוח המסתער על גבעה הייתה כבירה וישחיתו בני-ישראל בבנימן ביום ההוא: 25,100 איש כל אלה שלף-חרב (לה)
ויראו בני-בנימן כי נגפו.	הכח המסתער (לו) ויתנו איש-ישראל מקום לבנימן (=נסו עוד כדי שבנימין יתרחקו עוד יותר מן העיר) כי בטחו אל הארב אשר שמו אל הגבעה. הכח האורב (לז) והארב החישו (=מיהרו) ויפשטו אל הגבעה וימשך הארב (=עקף את החומה עד שהגיע לשערי-העיר) ויך את כל העיר לפי-חרב! והמועד (=אות קבוע) היה לאיש-ישראל (=לנסים) עם הארב, הרב להעלותם משאת העשן מן העיר (=הכח האורב הנכנס לעיר הרבה להעלות בשבילים מדורות עשן, כסימן שברגע שעמוד עשן גדול יעלה העיר הכבושה, הנסים יחפז פיהם וילחמו בבנימין הרודפים אחריהם) הכח הנס הופך לרודף (לט) ויחפץ איש-ישראל במלחמה (=הכוח הנס שינה כיוון ממנוסה למרדף)
ובנימן החל להכות חללים באיש-ישראל כ- 30 איש כי אמרו אך נגוף נגף הוא לפנינו כמלחמה הראשנה והמשאת (=עמוד העשן) החלה לעלות מן העיר עמוד עשן ויפן בנימן אחריו והנה עלה כליל-העיר השמימה (=כל העיר עלתה באש ובעשן השמימה) (לט-מ)	

המשך המערכה השלישית (כז-מח)

ישראל	בני-בנימין
וְאִישׁ יִשְׂרָאֵל הָפֶךְ (=הכוח המסתער, שעשה עצמו כבורח כדי להרחיק את בני-בנימין מן העיר, הפך את פניו והחל לרדוף אחרי בנימין מצפון לדרום)	וַיִּבְהֵל אִישׁ-בְּנִימִן, כִּי רָאָה כִּי נִגְעָה עָלָיו הָרֶעָה. וַיִּפְּנוּ לִפְנֵי אִישׁ-יִשְׂרָאֵל אֶל דֶּרֶךְ-הַמַּדְבָּר, וְהַמְלַחְמָה הַדְּבִיקָתָהּוּ (מא-מב) (=נסו למזרח, כי מצפון הותקפו על-ידי הגדוד הבורח שהחל לתקוף אותם, ומדרום: מתוך העיר השרופה יצא נגדם הכוח האורב)
הַכֹּחַ הַפּוֹשֵׁט (מב-מג) וְאַשֶּׁר מִהָעָרִים מִשְׁחִיתִים אוֹתוֹ בְּתוֹכוֹ (=הכוח המרכזי הישראלי משחית בערי בנימין האחרות, איש בתוך מקומו) כְּתָרוֹ (=הקיפו) אֶת בְּנֵימִן הַרְדִּיפָהּוּ מְנוּחָה (=רדפוהו בחוזקה בעיר 'מנחת') הַדְרִיכָהּוּ עַד נֶכַח הַגְּבֻעָה מִמִּזְרָח-שָׁמֶשׁ (=השיגו את הפליטים הבורחים צפון-מזרח עד מזרח לגבעה)	וַיִּפְּלוּ מִבְּנֵימִן 18,000 אִישׁ, אֶת כָּל אֱלֹהֵי אֲנָשֵׁי-חָיִל וַיִּפְּנוּ וַיֵּנָסוּ הַמַּדְבָּרָה אֶל סֵלַע-הָרֶמּוֹן (מד-מה) (=נסו מזרחה לכיוון המדבר למקום בשם סלע-רימון)
וַיַּעֲלִלָהּוּ (=הריגה אחר הריגה, כמו הורדת עוללות מן הגפן) בְּמַסְלֹת: 5,000 אִישׁ ! וַיִּדְבִּיקוּ אַחֲרָיו עַד גְּדַעַם ('גדעם' - כנראה שם מקום בדרך לסלע-רמון) וַיָּכּוּ מִמֶּנּוּ 2,000 אִישׁ (מח)	(מו-מז) וַיְהִי כָל הַנְּפִלִים מִבְּנֵימִן: 25,000 אִישׁ שָׁלַף-חֶרֶב בַּיּוֹם הַהוּא אֶת כָּל אֱלֹהֵי אֲנָשֵׁי-חָיִל וַיִּפְּנוּ וַיֵּנָסוּ הַמַּדְבָּרָה אֶל סֵלַע-הָרֶמּוֹן 600 אִישׁ, וַיֵּשְׁבוּ בְּסֵלַע-רֶמּוֹן 4 חֲדָשִׁים
וְאִישׁ-יִשְׂרָאֵל שָׁבוּ אֶל בְּנֵי-בְנִימִן, וַיַּכּוּם לְפִי חֶרֶב מֵעִיר-מֶתָם (=מהאנשים שבערים) עַד בְּהֶמָּה עַד כָּל הַנִּמְצָא, גַּם כָּל הָעָרִים הַנִּמְצָאוֹת שִׁלְחוּ בָּאֵשׁ ! (מח)	

יום שלישי של מלחמת האחים – מהלך הקרב

כח פיתוי ישראל
המוציא את בני
בנימין מן העיר
אל המסילות
(דרכים סלולות במורדות
העיר)

בני בנימין רודפים
ויורדים למסילות
ומכים 30 איש
מישראל וחושבים
שהם שוב מנצחים

כח המארב חודר
לעיר, הורג תושביה,
ומעלה אותה באש
העשן מהווה סימן
לבנ"י למתקפת נגד

אלו שנרדפו בידי חיילי
בנימין, מתחילים לרדוף
אחרי בני בנימין המנסים
לחזור ולהציל את עירם
השרופה

כח ישראלי ששרף
את העיר יוצא
ולוכד יחד עם
הכח הרודף
את בני בנימין

העיר
"גבעה" בבנימין

מארב מאחורי העיר
ב"מערה גבע"
(אולי הכוונה ממערב לגבעה)
לאחר שישראל ימשכו את חיילי
בנימין החוצה
תפקידו להיכנס לעיר להרוג
אנשיה ולהעלותה באש

Rampart

Upper wall

בניסה לעיר

בנימין
חזק

ישראל
חזק

כח ישראל מרכז
"בבעל תמר"

(כנראה ממזרח לעיר)

משם יוצאים למארב ולכוח הפיתוי

תוצאת מלחמת האחים – כמעט אבד שבט מישראל

(מ) וַיְהִי כָּל הַנִּפְּלִים מִבְּנֵימָן 25,000 אִישׁ שִׁלַּף חֶרֶב בַּיּוֹם–הַהוּא אֶת כָּל אֱלֹהֵי אַנְשֵׁי חִיל:

(מז) וַיִּפְּנוּ וַיָּנֻסוּ הַמַּדְבָּרָה אֶל סֵלַע הָרְמוֹן 600 אִישׁ, וַיָּשְׁבוּ בְּסֵלַע רְמוֹן 4 חֳדָשִׁים:

(מח) וְאִישׁ–יִשְׂרָאֵל שָׁבוּ אֶל בְּנֵי–בְנֵימָן וַיִּכּוּם לְפִי חֶרֶב,

מֵעִיר מְתָם עַד בְּהֶמָּה עַד כָּל הַנִּמְצָא גַם כָּל הָעָרִים הַנִּמְצָאוֹת שָׁלְחוּ בָאֵשׁ !

25,000 איש מ בנימין מתו

600 איש בלבד נותרו

ערי בנימין שרופות באש

לאחר המלחמה:
שיקום שבט בנימין
(פרק כא)

לאחר המלחמה בבנימין (פרק כא)

לאחר המלחמה, נשבעו ישראל כי איש לא יתן את בתו לשבט בנימין לאשה.

לאחר מכן באו לבית אל, שם בכו לפני ה' על חורבן שבט מישראל.

הם גילו לשמחתם כי נותרו בסך הכל 600 איש מבני בנימין היכולים לשקם את השבט מחדש, אך כיוון שלא נותרו בנות בבנימין, אין ברירה אלא שיתחתנו עם בנות שבטים אחרים. אך הבעיה היא שכל בנ"י נשבעו שלא ייתנו את בתם למי משבט בנימין.

בנ"י גם בדקו ומצאו כי אנשי יבש גלעד לא באו למלחמה, ולכן מגיע להם עונש מוות, אך עם זאת לא חלה עליהם השבועה האוסרת נישואים עם שבט בנימין. בני ישראל שולחים 12,000 לוחמים אל יבש גלעד, ופקדו עליהם להרוג כל זכר וכל אישה שכבר הייתה עם גבר. הלוחמים חזרו עם 400 נערות בתולות ראויות לנישואין. הן ניתנו ל 400 מתוך 600 בני בנימין הנותרים. כדי למצוא עוד 200 בנות החליטו זקני העדה, כי ביום החג הקרב, יצאו בני בנימין לשילה ויקחו את הנשים הרוקדות בכרמים, כביכול ללא רשות אביהן. כך שאביהן לא יצטרכו להפר את השבועה שלא לתת את בתם למישהו משבט בנימין.

מידע שהכתוב נותן לגבי שבועה שנשבעו בנ"י במעפה לפני שיעזאו למערכה מול בנימין (א)

אִישׁ-יִשְׂרָאֵל נִשְׁבַּע בַּמַּעֲפָה לֵאמֹר:

אִישׁ מִמֶּנּוּ לֹא יִתֵּן בְּתוֹ לְבִנְיָמִן לְאַשָּׁה !

(כעונש לבני-בנימין שלא היו מוכנים להסגיר את אותם עושי הנבלה בפילגש).

העם מתכנס בבית-אל להבין מדוע נכחד שבט שלם ולברר מי לא בא למלחמה בבנימין (ב-ז)

התכנסות ובכי בבית-אל על שבט שכמעט ונמחה מישראל (א-ג)

וַיָּבֹא הָעָם בֵּית-אֵל (לאחר ששבט בנימין כמעט ונמחק כולו).

וַיֵּשְׁבוּ שָׁם עַד הָעֶרֶב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים, וַיִּשְׁאוּ קוֹלָם וַיִּבְכּוּ בְּכִי-גָדוֹל.

וַיֹּאמְרוּ: לָמָּה ה' אֱלֹהֵי-יִשְׂרָאֵל הִיתָה זֹאת בְּיִשְׂרָאֵל לְהַפְקֹד (=להיעדר) הַיּוֹם מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁבֶט-אֶחָד ?!

בניית מזבח עולות ושלמים בהשכמה למחרת, בירור מי לא התכנס למצפה למלחמה מול בנימין (ד-ה)

וַיְהִי מִמָּחָרָת: וַיִּשְׁפִּימוּ הָעָם, וַיָּבִנוּ שָׁם מִזְבֵּחַ וַיַּעֲלוּ עֹלוֹת וַשְּׁלָמִים.

וַיֹּאמְרוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל: מִי אֲשֶׁר לֹא עָלָה בִקְהָל מְכָל שִׁבְטֵי-יִשְׂרָאֵל אֵל ה' ?!

כִּי הִשְׁבוּעָה-הַגְּדוֹלָה הִיתָה לְאֲשֶׁר לֹא עָלָה אֵל ה' הַמִּצְפָּה, לֵאמֹר מוֹת-יוֹמָת ! (=הייתה שבועה על הטלת עונש-מוות למי שלא בא למלחמה מול בנימין).

הדאגה מן העובדה שאין נשים לתת לבני-בנימין הנותרים (ו-ז)

וַיִּנָּחְמוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֵל בְּנִימִן אָחִיו (=חמלו בנ"י על שבט בנימין) וַיֹּאמְרוּ: נִגְדַע (=נכרת) הַיּוֹם שֶׁבֶט-אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,

מֶה נַעֲשֶׂה לָהֶם לְנוֹתָרִים לְנָשִׁים ? וַאֲנַחְנוּ נִשְׁבַּעְנוּ בַּה' לְבָלְתִּי תַת לָהֶם מִבְּנוֹתֵינוּ לְנָשִׁים !

השארית 400 בתולות מבנות יבש גלעד עבור חלק מבני בנימין הנותרים (ח-יב)

גילוי העובדה כי אנשי יבש-גלעד לא הצטרפו למלחמה מול בנימין (ח-ט)

וַיֹּאמְרוּ: מִי אֶחָד מִשְׁבִּיטֵי-יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר לֹא עָלָה אֵל ח' הַמִּצֵּפָה ?
וְהִנֵּה, לֹא בָא אִישׁ אֶל הַמַּחֲנֶה מִיְּבִישׁ-גִּלְעָד (עיר בעבר-הירדן המזרחי) אֶל הַקָּהָל !
וַיִּתְּפֹקֶד הָעָם, וְהִנֵּה אֵין שָׁם אִישׁ מִיוֹשְׁבֵי יְבִישׁ-גִּלְעָד.

הכאת יבש-גלעד והשארית הבתולות (י-יב)

וַיִּשְׁלְחוּ שָׁם הָעֵדָה 12,000 אִישׁ מִבְּנֵי-הַחֵיִל, וַיַּצּוּ אוֹתָם לֵאמֹר:
לְכוּ וְהַכִּיתֶם אֶת יוֹשְׁבֵי יְבִישׁ-גִּלְעָד לְפִי-חֶרֶב, וְהַנָּשִׁים וְהַטָּף !
וְזֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ: כָּל-זָכָר וְכָל אִשָּׁה יָדְעַת מִשְׁכָּב-זָכָר: תַּחְרִימוּ (=תהרגו) !
וַיִּמָּצְאוּ מִיוֹשְׁבֵי יְבִישׁ-גִּלְעָד 400 נָעֲרָה-בְּתוּלָה אֲשֶׁר לֹא יָדְעָה אִישׁ לְמִשְׁכָּב-זָכָר,
וַיָּבֵאוּ אוֹתָם אֶל הַמַּחֲנֶה שֶׁלָּהּ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ-כְּנָעַן.

600 גברים משבט בנימין נותרו ושמהם אמור לקום מחדש השבט
מאיפה נביא להם נשים ?

אפשרות ב / בנות שאר שבטים

אי אפשר !

כי כל אבות שבטי ישראל נשבעו שלא
ייתנו את בתם למישהו משבט בנימין !!!

אפשרות א / בנות מבנימין

אי אפשר !

כי לא נותרו נשים !
בנ"י הרגו את כל שבט בנימין

400

+ 200

=

600

בנות מיבש-גלעד הראויות
לנישואין שלא הרגו בנ"י
ביבש-גלעד

200 נשים הרוקדות בכרמי שילה.
בני בנימין יחטפו אותם כביכול
ללא בקשת רשות מהאב
כך לא תופר השבועה של האב.

נישואי 400 מבני-בנימין עם 400 בתולות יבש-גלעד (יג-טז)

וַיִּשְׁלַח כָּל-הָעֵדָה,

וַיְדַבְּרוּ אֶל בְּנֵי-בִנְיָמִן אֲשֶׁר בְּסַלֵּעַ-רֶמוֹן

(=אל אותם 600 שנשארו חיים מן המערכה מול ישראל)

וַיִּקְרְאוּ לָהֶם שָׁלוֹם.

וַיָּשֶׁב בְּנִימִן בְּעֵת-הַהִיא,

וַיִּתְּנוּ לָהֶם (את 400) הַנָּשִׁים

אֲשֶׁר חָיו מִנְּשֵׁי יִבֶּשׁ-גִּלְעָד.

פתרון בעיית 200 בני-בנימין הנותרים (טו-כג)

וְלֹא מֵצְאוּ לָהֶם כֵּן (=לא מצאו נשים לכל אחד מתוך 600 הגברים מבנימין שנותרו שהרי החיו רק 400 בתולות מיבש-גלעד).

וְהָעָם נָחַם לְבִנְיָמִן (=העם חמל על בנימין ולכן טרחו למצוא להם פתרון)

כִּי עָשָׂה ה' פֶּרֶץ בְּשִׁבְטֵי-יִשְׂרָאֵל (=ה' פגע בשבטי-ישראל בכך שפגע מאד שבט בנימין) !

וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי הָעֵדָה: מַה נַּעֲשֶׂה לַנּוֹתָרִים לְנָשִׁים כִּי נִשְׁמְדָה מִבְּנֵימִן אִשָּׁה ?

וַיֹּאמְרוּ: יִרְשֶׁת פְּלִיטָה לְבִנְיָמִן וְלֹא יִמָּחָה שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל

(=נשאיר להם את נחלתם ריקה עד שיתרבו ויתפסו נחלתם כדי שלא תמחק נחלתם)

וַאֲנַחֲנוּ לֹא נוֹכֵל לָתֵת לָהֶם נָשִׁים מִבְּנוֹתֵינוּ:

כִּי נִשְׁבְּעוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר, אָרוּר נִתֵּן אִשָּׁה לְבִנְיָמִן.

שלב א:
ההסכמה
על העובדה
שיש חשיבות
למצוא פתרון

פתרון בעיית 200 בני-בנימין הנותרים (טז-כג)

שלב ב: הפתרון המוצע: בני בנימין ייקחו נשים מבנות שילה כדי ללא מעורבות משפחתן (יט-כב)

וַיֹּאמְרוּ (הזקנים): הֲנֵה חָג-ה' בְּשָׁלוֹ מִיָּמִים-יָמִימָה (=חג הבעיר בסוף הקיץ שהיה נחגג מדי שנה בשנה),

הערת בנינים של הכתוב בעניין מיקום העיר שילה:

אֲשֶׁר מִצְפּוֹנָה לְבֵית-אֵל, מִזְרַחָה הַשָּׁמֶשׁ לְמִסְלָה (=ממזרח לדרך הסלולה, הראשית) הָעֹלָה מִבֵּית-אֵל שְׂכֵמָה

וּמִנֶּגֶב לְלִבְנוֹה (והדרומית לעיר לבונה). (כלומר שילה הייתה ממוקמת בין בית-אל ללבונה, ממזרח לדרך הראשית המובילה מבית-אל לעיר שכם)

וַיַּעֲזוּ אֶת בְּנֵי-בְנִימִן לֵאמֹר: לָכוּ וְאַרְבַּתֶּם בְּכַרְמִים, וְרֵאִיתֶם וְהֵנָּה אִם יֵצְאוּ בָנוֹת-שִׁילֹה לְחֹזֶל בְּמַחְלוֹת (=לרקוד):

וַיֵּצְאוּ מִן הַכַּרְמִים וַחֲטַפְתֶּם לָכֶם אִישׁ אִשְׁתּוֹ מִבָּנוֹת שִׁילֹה! וַחֲלַכְתֶּם אֶרֶץ-בְּנִימִן!

וְהָיָה כִּי יָבֹאוּ אֲבוֹתֶם אוֹ אַחֵיהֶם לָרִיב אֵלֵינוּ, וְאָמְרֵנוּ אֲלֵיהֶם: חָזְנוּ אוֹתָם (=הסכימו לתת אותם!)

כִּי לֹא לָקַחְנוּ אִישׁ אִשְׁתּוֹ בְּמַלְחָמָה (=לאחר מלחמתנו ביבש-גלעד ולקחת בנותיהם עדיין לא היה מספיק נשים כדי לספק לכל אחד

מ- 600 בני בנימין הנותרים) כִּי לֹא אַתֶּם נֹתַתֶּם לָהֶם, כָּעֵת תֵּאֱשָׁמוּ (=אם אתם חוששים על הפרת השבועה דעו שאין כל בעיה. לו הייתם

נותנים את בתכם מיוזמתכם היה מקום להאשימכם בהפרת השבועה אך מכיוון שבנותיכם נלקחו ללא מעורבותכם הישירה אין כאן כל הפרת שבועה מצדכם)

בני בנימין אכן נושאים נשים מן המחוללות בכרמים, חוזרים לנחלתם ובונים את עריהם (כג)

וַיַּעֲשׂוּ-כֵן בְּנֵי-בְנִימִן, וַיֵּשְׂאוּ נָשִׁים לְמִסְפָּרָם מִן הַמַּחְלָלוֹת אֲשֶׁר גָּזְלוּ, וַיָּלְכוּ וַיֵּשְׁבוּ אֶל נַחֲלָתָם, וַיִּבְנוּ אֶת הָעָרִים וַיֵּשְׁבוּ בָּהֶם.

סיום הסיפור והתקופה (כד)

התפזרות בני"י

וַיִּתְּחֶלְכוּ מִשָּׁם בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּעֵת-הַהִיא, אִישׁ לְשִׁבְטוֹ וּלְמִשְׁפַּחְתּוֹ,
וַיֵּצְאוּ מִשָּׁם אִישׁ לְנַחֲלָתוֹ.

משפט המאפיין את התקופה מבחינה רוחנית (כה)

בַּיָּמִים הָהֵם אֵין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל, אִישׁ הֵיָּשָׁר בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה !

(לכן סיפור פילגש בגבעה על תופעותיו השליליות, ועל חוסר האחדות שבעם יכול היה להתרחש.)

סיפורנו – פילגש בגבעה

**חוסר אחדות והשלכותיו
שכבר יש אחדות זה להרע**

מלחמות אחים נוראיות
נגד בני בנימין, נגד יבש גלעד

אין הכנסת אורחים
בעיר גבעה

**שחיתות
מוסרית**

ביזוי הגופה
ע"י חיתוכה

אונס קבוצתי
מזעזע

הפקרת הפילגש
בידי בעלה

בני בנימין לא מוכנים להסגיר עבריינים